

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Balabánem, advokátem se sídlem Táborská 411/34, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, **za účasti:** I) Bytové družstvo Vodárenská 334, v likvidaci, se sídlem Vodárenská 334/7, Praha 4, II) Společenství vlastníků Vodárenská 334/7, se sídlem Vodárenská 334/7, Praha 4, III) Ing. K. Č., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2021, č. j. 3 A 75/2019 - 133,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádny z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č. j. MHMP 305449/2019, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 10. 2017, č. j. P4/080318/17/OST/ZKUC, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), zastaveno řízení o dodatečném povolení změny stavby bytového domu č. p. 334, ul. Vodárenská 7, Praha 4 – Podolí (dále též „bytový dům“) spočívající ve stavebních úpravách „*obvodové konstrukce, související s částečným dozráním pavlače a se zhotovením dvou okenních otvorů vč. odvětrání z bytu č. 3 ve 2.NP*“, a to z důvodu neodstranění vad žádosti.

II.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) žalobu zamítl. Uplatněné námitky důvodnými neshledal. Předně nesouhlasil s tím, že by rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná. Podle názoru městského soudu rozhodnutí správních orgánů dostala požadavkům judikatury a nelze je považovat za nepřezkoumatelná. Městský soud dále přitakal správním orgánům, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgány se nedopustily ani žádných zásadních vad majících vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. I podle názoru městského soudu žalobce nedoložil doklady prokazující právo provést stavbu. Žalobce nedoložil doklad o právu provést stavbu založený smlouvou s vlastníkem bytového domu - Bytové družstvo Vodárenská 334 (dále též „bytové družstvo“). Podle městského soudu doložení uvedeného práva nelze dovodit ani z listin předložených žalobcem (nájemní smlouvy atp.). Za nepřijatelnou označil městský soud i argumentaci, že souhlas s realizací předmětné stavby udělil původní vlastník a tento přešel na nového vlastníka. Podle městského soudu nedošlo v řízení před správními orgány ani k jiným pochybením, pro které by bylo třeba přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí či jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Takovou vadou není ani uchopení předmětu řízení ze strany správních orgánů. Soud dodal, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně jakožto stavebního úřadu o zastavení řízení pro vady žádosti z důvodu nedoložení dokladu o právu provést stavební úpravy, není významný rozsah provedení stavebních úprav, jejich kvalita, odborná způsobilost osoby, která úpravy provedla atp. Posouzení těchto otázek má místo až v rámci věcného projednání žádosti, ke kterému však s ohledem na neodstraněné vady žádosti nedošlo. Rozsah stavebních úprav a případné vady v jejich provedení mohou být důvodem k zamítnutí žádosti o její dodatečné povolení, bezvadné provedení stavební úpravy však samo nepostačuje k tomu, aby bylo možné žádost věcně projednat a kladně o ní rozhodnout. Tvzení žalobce, že obdobná stavba ve stejném domě proběhla bez nutnosti žádat o dodatečné stavební povolení, pak není pro rozhodnutí soudu relevantní. Soud se zabýval pouze zákonností napadeného rozhodnutí, které se týkalo žádosti žalobce o dodatečné stavební povolení stavebních úprav. Ani žádné další námitky neshledal soud důvodnými. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného uspořádání identifikoval Nejvyšší správní soud následující námitky, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatel souhrnně poukazoval na nedostatečnost odůvodnění rozsudku městského soudu. Městský soud se důkladně nevypořádal s veškerou vznesenou argumentací. Za nepřezkoumatelné považuje i vypořádání námitek vztahujících se k existenci souhlasu se stavebními úpravami udělený stěžovateli dřívějším vlastníkem bytového domu. V dalším okruhu námitek pak stěžovatel nesouhlasil s právními názory městského soudu vedoucími k závěru o nutnosti zastavení daného řízení. Podle stěžovatele nemělo být řízení zastaveno. Stěžovatel je názoru, že doložil oprávnění k provádění předmětných stavebních úprav. Dodal, že souhlas udělený původním vlastníkem bytového domu přešel na nového vlastníka - bytové družstvo. Nový vlastník přejal stavbu s provedenými stavebními úpravami, resp. se všemi právy a povinnostmi původního vlastníka. Argumentaci v bodech 29 a 48 rozsudku městského soudu pak považuje stěžovatel za vnitřně rozpornou,

pokračování

nepřezkoumatelnou a nesprávnou. Městský soud nepřipustně doplňuje i odůvodnění správních rozhodnutí, což vede k překvapivosti jeho argumentace. Městský soud pochybil i tím, že nevyhověl všem důkazním návrhům stěžovatele. Městský soud pochybil také tím, že neshledal důvod ke zrušení správních rozhodnutí na základě námitky poukazující na překročení předmětu řízení ze strany správních orgánů a důsledky pro stěžovatele. Městský soud nadto i v tomto ohledu nevypořádal veškerou uplatněnou argumentaci. Stěžovatel obsáhle polemizoval s odůvodněním rozsudku městského soudu k jednotlivým žalobním námitkám a dovozoval nepřipadnost jeho argumentace. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, popřípadě též, aby zrušil i správní žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem městského soudu a dále shrnul a rozvedl argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí. Trvá na věcné správnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je souladné s právními předpisy. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

[5] Osoba zúčastněná na řízení I) podala rovněž vyjádření ke kasační stížnosti. Uplatněné kasační námitky neshledala důvodnými. Městský soud správně zamítl žalobu, přičemž vyčerpávajícím způsobem, podrobně a správně odůvodnil, proč žádosti stěžovatele nebylo lze vyhovět, resp. z jakých důvodů neměla jeho žádost o dodatečné stavební povolení oporu v platném právu. Zopakovala a rozvedla argumentaci správních orgánů a městského soudu, jakož i svou argumentaci uvedenou ve vyjádření k žalobě. Souhrnně dovodila, že stěžovatel nezískal souhlas s prováděním předmětných stavebních úprav, a tudíž nesplnil jednu z zákonných podmínek pro legalizaci předmětné nepovolené stavby, pro kterou požadoval vydání dodatečného stavebního povolení. Je názoru, že stěžovatel postupoval od počátku protiprávně. Nad rámec toho se ve svém vyjádření vyjádřila i k některým dalším otázkám nemajícím relevanci k jádru nyní projednávané věci (změna vnitřní dispozice bytu stěžovatelem, jeho přístup k bytovému družstvu atp.). Obdobné důvody pak obsahuje i vyjádření osoby zúčastněné na řízení II ke kasační stížnosti stěžovatele.

[6] Stěžovatel v písemných doplněních ze dne 25. 6. 2021 a ze dne 16. 9. 2021 rozvedl shora uvedenou argumentaci a dále reagoval na vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení. Jejich argumentaci nepovažuje za případnou. Opakovaně zdůraznil, že předmět řízení dostatečně určitě vymezen nebyl a poukázal na důsledky pro další řízení. Vymezil se i proti závěru o protiprávnosti jeho postupu. Protiprávnost jeho postupu nevyplývá ze spisu; nebylo k tomu prováděno ani žádné dokazování. Tento závěr je nadto způsobilý stěžovatele poškodit v řízeních, ve kterých se domáhá převodu bytu do vlastnictví, který mu bytové družstvo upírá. Nesouhlasil ani s další argumentací žalovaného a osob zúčastněných a řízení v jejich vyjádřeních. Podle názoru stěžovatele se osoby zúčastněné na řízení snaží odvést pozornost od vlastního předmětu kasační stížnosti, řízení o ní znepřehlednit a prezentovat stěžovatele jako osobu, která postupuje svévolně a obstrukčně. Dodal, že se ve vztahu k bytovému družstvu žádného závažného porušení povinností člena družstva nedopustil. Všechny stavební úpravy v jím obývaném bytě prováděl v součinnosti s bytovým odborem tehdejšího vlastníka (Městská část Praha 4). Pouze u jedné úpravy, a to částečného dozdění pavlače a zhotovení dvou okenních otvorů, která je předmětem tohoto řízení, nevěděl, že ke změně stavby zvenčí je potřeba stavební povolení. V rámci řízení o dodatečném povolení stavby nechal stěžovatel vypracovat projektovou dokumentaci, ze které vyplývá, že provedení stavby není technicky nijak závadné, je v souladu s požadavky na základní bezpečnost staveb, stavba nikoho neohrožuje a stavební úpravy zateplením bytů zhodnotily a zlepšily dispoziční

a hygienické poměry původního bytu. Osobami zúčastněnými na řízení akcentované dispoziční změny se mívají s předmětem řízení a nadto se nezakládají na skutečnosti. I v dalších ohledech považuje jejich vyjádření za nepřijatelné.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného městským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí městského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[9] Optikou uvedeného nahlížel Nejvyšší správní soud na kasační stížnost a neshledal ji důvodnou.

[10] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o dodatečném povolení stavby z důvodu nedoložení smlouvy o právu provést stavbu s vlastníkem bytového domu (bytové družstvo).

[11] Ze spisu k tomu vyplývá, že stěžovatel prováděl v bytovém domě (nacházejícím se v ochranném pásmu památkové rezervace v hl. městě Praze) stavební úpravy bez stavebního povolení nebo jiného opatření stavebního úřadu, na základě smlouvy o stavebních úpravách prováděných nájemcem na nemovitosti ve vlastnictví hl. města Prahy svěřené městské části Praha 4 ze dne 21. 10. 2008 (dále též „dohoda o stavebních úpravách“) a dohody o provedení stavebních prací na nemovitostech ve vlastnictví hl. města Prahy svěřené městské části Praha 4 ze dne 4. 8. 2008 (dále též „dohoda o provedení stavebních prací“, obě společně též „dohody z roku 2008“). Stavební úpravy spočívaly v úpravách obvodové konstrukce objektu (prostor lodžie byl dozděn pórobetonovou stěnou, ve které byly osazeny dva okenní otvory). Stěžovatel (nájemce bytu) požádal dne 19. 2. 2016 o dodatečné povolení těchto stavebních úprav. V rámci tohoto řízení správní orgány požadoval doložit řadu podkladů, mj. smlouvu o právu provést stavbu s vlastníkem uvedeného bytového domu. Z důvodu, že stěžovatel takovou smlouvu nedoložil, správní orgán I. stupně řízení zastavil a žalovaný (k odvolání stěžovatele) jeho rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl.

pokračování

[12] Podstatou projednávané věci je otázka zákonnosti zastavení předmětného řízení (řízení ve věci dodatečného povolení stavby).

[13] Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

[14] Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby, přičemž v oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona; ohledání na místě je povinné.

[15] Podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona k žádosti stavebník připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud nelze tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, a je-li stavebníkem společenství vlastníků jednotek, také smlouvu o výstavbě nebo rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek přijaté podle zvláštního právního předpisu (doklad o právu).

[16] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti relevantně netvrdí a nedokládá, že by uvedeným požadavkům dostál. Ani ke kasační stížnosti nepředložil smlouvu s vlastníkem bytového domu o právu provést stavbu. Stěžovatel svou argumentaci zaměřil zejména na vady řízení. Nejvyšší správní soud neshledal existenci žádné takové vady, pro kterou by bylo třeba rozsudek městského soudu, resp. správní rozhodnutí zrušit.

[17] Stěžovatel předně vytýkal městskému soudu, že se nevypořádal se všemi námitkami, čímž naplnil stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil.

[19] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (zde městský soud) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného*

rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku městského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek a vznesených návrhů nezpůsobuje způsob zvolený městským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup městského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Uvedeným požadavkům městský soud dostal. Náležitě odůvodnil, proč uplatněná argumentace nevyvolávala nutnost zrušení rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013,

pokračování

č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek městského soudu netrpí.

[22] Nelze souhlasit ani s tím, že by byl naplněn stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[23] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[24] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má plnou oporu ve správním spisu. Argumentace správních orgánů je přezkoumatelná a srozumitelná. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí žalovaného je naprosto seznatelné, proč bylo třeba řízení ve věci dodatečného povolení předmětné stavby zastavit, přičemž obsah spisu poskytuje dostatečnou oporu pro takový závěr. Správní orgány se nedopustily ani žádné vady, pro kterou by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016 - 198, ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 15/2016 - 85, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019 - 38).

[25] Podle názoru Nejvyššího správního soudu městský soud neprovedl ani nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jeho argumentace plně odpovídá právní úpravě a navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud se s ní ztotožnil a plně na ni odkazuje. Nad rámec (k uplatněným kasačním námitkám) dodává soud následující.

[26] I podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo povinností stěžovatele předložit smlouvu o právu provést stavbu s vlastníkem bytového domu (bytové družstvo) a nepostačovalo předložit smlouvu o stavebních úpravách, dohodu o provedení stavebních prací, či jiné stěžovatelem akcentované listiny (nájemní smlouvy atp.). Městský soud v tomto

ohledu správně vyšel ze shora označených ustanovení stavebního zákona a z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2007, č. j. 6 As 51/2005 - 122 (jehož závěry lze s ohledem na podobnost právní úpravy vztáhnout i na právní úpravu, podle které postupovaly správní orgány v dané věci). Z uvedeného usnesení rozšířeného senátu předně vyplývá, že pro dodatečné povolení stavby je třeba vyžadovat přinejmenším tytéž doklady jako pro jejich povolení řádné. V případě, že o povolení stavebních úprav žádá nájemce, musí doložit i písemnou dohodu s vlastníkem nemovitosti. Vlastníkem stavby je přitom nutno rozumět osobu, jež je vlastníkem stavby v době rozhodování stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby. Je přitom nerozhodné, že „*stavební úpravy byly provedeny v době, kdy platily jiné právní předpisy než nyní a kdy stát (...) vystupoval v „dvojjediné“ roli vlastníka či správce bytových domů a stavebního úřadu. Nelze souhlasit ani s argumentem, že nájemce (uživatel) bytu, který získal k provedení stavebních úprav výslovný souhlas státu jako vlastníka domu, se mohl legitimně domnívat, že takový souhlas k provedení stavebních úprav postačuje. I podle tehdy platné úpravy (§ 55 odst. 1 stavebního zákona) bylo možné provádět stavební úpravy pouze na základě stavebního povolení, popř. v některých případech na základě ohlášení. Nájemce (uživatel) bytu provádějící úpravy, byť se souhlasem aktuálního vlastníka, tedy nemohl mít žádnou "dobrou víru" ohledně legálnosti nepovolených stavebních úprav. Naopak musel být srozuměn s tím, že kdykoli v budoucnu může být nařízeno jejich odstranění.*“

[27] Rozšířený senát v uvedeném usnesení výslovně dodal, že nepostačuje ani předložení písemné dohody uzavřené mezi nájemcem a minulým vlastníkem nemovitosti. K tomu rozšířený senát mj. uvedl, že podle § 680 odst. 2 občanského zákoníku, pokud dojde ke změně vlastníka pronajaté nemovitosti, vstupuje nový vlastník do právního postavení původního pronajímatele. Jak ale dovodila judikatura civilních soudů, se vstupem nabyvatele do nájemního vztahu nemůže být spojen důsledek, že by na něho přešel takový závazek jeho právního předchůdce, který rámec nájemního vztahu přesahuje, např. závazek strpět změnu podstaty věci (její části), která je předmětem nájemního vztahu. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2002, č. j. 26 Cdo 866/2002 (publikováno v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek 19, č. C 1332), uvedl: „*Nabyvatel vstupuje do původního nájemního vztahu se všemi jeho základními obsahovými atributy, jakými jsou zejména předmět nájmu a práva a povinnosti subjektů daného vztahu vyplývající ze zákona, resp. z nájemní smlouvy, s výjimkou těch práv a povinností, která mají samostatný právní režim daný právním důvodem jejich vzniku (např. peněžité pohledávky a dluhy pronajímatele vzniklé za trvání původního nájemního vztahu). Smyslem ustanovení § 680 odst. 2 obč. zák. je zajistit kontinuitu nájemního vztahu na straně pronajímatele pro případ, nastane-li zde uvedená právní skutečnost - změna vlastnictví k pronajaté věci. Poskytuje tak nájemci právní ochranu v situaci, kterou nemohl (svým projevem vůle) ovlivnit, jak tomu nasvědčuje i úprava možnosti výpovědi z nájemního vztahu při změně vlastnictví k pronajaté věci (srov. § 680 odst. 2, odst. 3 obč. zák.). Toto právní nástupnictví se týká práv a povinností typických pro nájemní vztah, tedy těch, jež tvoří jeho pojmové znaky (srov. § 663 obč. zák.). Se vstupem nabyvatele do nájemního vztahu proto nemůže být spojen ten důsledek, že by na něho přešel takový závazek jeho právního předchůdce, který uvedený rámec přesahuje, např. závazek strpět změnu podstaty věci (její části), která je předmětem nájemního vztahu.*“

[28] Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedenou argumentací Nejvyšší soud „*popřel vázanost nového vlastníka bytového domu písemnou dohodou původního vlastníka s nájemcem, která nájemce opravňovala k provedení stavebních úprav v pronajaté nemovitosti. Pokud ani v oblasti soukromého práva neplatí vázanost nabyvatele nemovitosti dohodou předchozího vlastníka s nájemcem, která nájemce opravňovala k provedení stavebních úprav pronajaté nemovitosti, tím méně lze takovou dohodu nájemce a minulého vlastníka akceptovat v řízení o povolení stavby, a tedy ani ne v řízení o odstranění stavby. Takové omezení vlastnického práva vlastníka nemovitosti ve prospěch nájemce nevyplyvá ze zákona, ani není ve veřejném zájmu. Proto by znamenalo porušení práva stěžovatelů na ochranu jejich vlastnického práva, jak je zakotveno v čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Z toho vyplývá, že nájemce nemůže podat žádost o dodatečné povolení stavebních úprav pronajatého bytu, pokud nepředloží písemnou dohodu s aktuálním [v době*

pokračování

rozhodování stavebního úřadu v řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona] vlastníkem bytu nebo domu.“

[29] Z uvedeného usnesení rozšířeného senátu tedy vyplývá jednoznačná opora pro závěry městského soudu. Ostatně proti aplikaci uvedeného rozhodnutí na danou věc stěžovatel explicitně nebrojil. Stěžovatel namítal, že souhlas k předmětným úpravám byl udělen původním vlastníkem a následně přešel na nového vlastníka (bytové družstvo). Nejvyšší správní soud však souhlasí s městským soudem, že původní vlastník neudělil souhlas s provedením všech předmětných úprav (které byly předmětem řízení o dodatečném povolení stavby), resp. že tento nepřešel na nového vlastníka. Jak správně uvedl městský soud, ani z kupní smlouvy ze dne 4. 1. 2010 uzavřené mezi bývalým vlastníkem domu a bytovým družstvem nevyplývá, že by souhlas se stavebními úpravami udělený stěžovateli na základě smluv z roku 2008 přešel na bytové družstvo. Ve smlouvě jsou specifikována práva a povinnosti, která přecházejí na kupujícího (mj. se jedná o práva a povinnosti z nájemních smluv, práva a povinnosti z dalších smluv, u nichž je to výslovně uvedeno v příloze č. 2 smlouvy, přičemž v soupisu smluv dohody z roku 2008 uvedeny nejsou). Lze přitakat městskému soudu i v tom, že není zcela zřejmé, zda obě dohody z roku 2008 opravňovaly stěžovatele k provedení stavebních prací, o jejichž dodatečné stavební povolení v nyní projednávané věci žádal. Stěžovatel žádal o dodatečné stavební povolení na stavební úpravy obvodové konstrukce související s částečným dozděním pavlače a se zhotovením dvou okenních otvorů, přičemž dohoda o provedení stavebních prací ze dne 4. 8. 2008 umožňovala provést „*výměnu okna na verandě včetně zateplení*.“ Z této dohody jednoznačně nevyplývá, že by byl stěžovatel oprávněn provést „*dozdění pavlače*“ a zabudování „*dvou oken*“. Nejvyšší správní soud dodává, že ani z obsahu spisu nevyplývá, že by stěžovatel v rozsahu, v jakém požádal o dodatečné stavební povolení, získal souhlas od původního vlastníka nemovitosti, který by přešel na bytové družstvo. Lze nadto akcentovat, že dle bodu 7 dohody o provedení stavebních prací je tato dohoda považována za dohodu mezi pronajímatelem jakožto vlastníkem stavby a nájemcem jakožto stavebníkem podle § 105 odst. 1, resp. § 110 odst. 2 stavebního zákona pro účely jednání nájemce jakožto stavebníka před příslušným stavebním úřadem, pokud podléhají stavebnímu povolení nebo ohlášení. Stěžovatel přitom nijak nezpochybnil závěr správního orgánu I. stupně, že předmětné stavební úpravy vyžadovaly dle § 115 stavebního zákona stavební povolení z důvodu změny vzhledu stavby a následně dokončená stavba vyžadovala kolaudační souhlas pro její užívání. Stěžovatel však žádné takové povolení nepředložil. Jak tedy správně dovodil městský soud, na základě uvedeného článku dohody (jakož i znění stavebního zákona) měl stěžovatel činit kroky vůči stavebnímu úřadu a nikoliv bez dalšího realizovat předmětné stavební úpravy. Takto však nepostupoval. Problémy s tím spojené jdou proto k jeho tíži, na čemž nic nemění ani skutečnost, že bytové družstvo dům převzalo již v době po realizaci stavebních úprav a na tyto ihned neupozornilo, neboť z toho lze právo stěžovatele dovozovat jen stěží. V tomto smyslu lze zdůraznit již městským soudem akcentovanou zásadu, že nikdo nemůže těžít z nepoctivého či protiprávního jednání.

[30] Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by se městský soud dopustil nepřipustného doplnění odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, jakož ani názoru, že by odůvodnění rozsudku bylo nepřipustně „*překvapivé*“, jak výslovně namítal stěžovatel. Zde soud připomíná, že městský soud nad rámec odůvodnění správních rozhodnutí poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které jejich závěry podporuje. Touto judikaturou jsou přitom správní soudy vázány. Ostatně této judikatuře odpovídaly i další rozsudky Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2004, č. j. 3 As 50/2003 - 57, ze dne 28. 2. 2008, č. j. 6 As 51/2005 - 129 atp.). Postup v souladu s konstantní judikaturou nelze považovat za překvapivý či dokonce nežádoucí. Pokud by soudy předchozí judikaturu zcela ignorovaly, pak by se dostávaly do rozporu s hodnotami

právní jistoty, předvídatelnosti práva a ochrany důvěry v konzistentní soudcovské rozhodování [srov. např. Kühn, Z., Bobek, M., Polčák, R. (eds.) *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou*, Praha, 2006, Auditorium, str. 113 a násl. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 7 Afs 173/2016 - 26). V konečném důsledku přitom výklad městského soudu jen aprobuje nosný závěr správních orgánů o nutnosti zastavení řízení z důvodu nepředložení oprávněně požadovaného dokladu. V tomto směru je přitom závěr městského soudu a správních orgánů shodný. Podrobněji odkazuje soud na odůvodnění správních rozhodnutí a rozsudku městského soudu, resp. na trefné shrnutí městského soudu v bodě 49 a násl. rozsudku.

[31] Nejvyšší správní soud neshodí se stěžovatelem ani v tom, že by bylo třeba přistoupit ke kasaci rozsudku z důvodu vad v postupu soudu (stěžovatel poukazoval zejména na vady v dokazování, resp. na absenci řádného odůvodnění, proč nebylo vyhověno důkazním návrhům). Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, ze dne 21. 2. 2008, č. j. 1 Afs 11/2008 - 72, ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005 - 65 atp.). V řízení přitom bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel nepředložil předmětnou dohodu (souhlas) s vlastníkem bytového domu, ač ji předložit měl (viz výše). Na závěru o nepředložení takové dohody by nemohly nic změnit stěžovatelem akcentované doklady - oznámení o dokončení stavebních prací, nájemní smlouvy, jakož ani další listiny založené ve správním spisu. Jak již bylo výše uvedeno, bylo třeba předložit smlouvu o právu provést stavbu s vlastníkem bytového domu. Takovou smlouvu stěžovatel nepředložil. Ostatně ani v kasační stížnosti netvrdí a nedokládá, že by takovou listinou disponoval. Její existence nevyplývá ani ze spisu. V něm přitom není založena ani žádná jiná listina, které by měla potenciál takovou dohodu nahradit. Lze dodat, že obsahem správního spisu se nedokazuje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 Afs 39/2005 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, či rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39). Postup městského soudu při dokazování neodporuje ani § 51 a násl. s. ř. s., či judikatuře. Ta za vadu řízení považuje stav, kdy nebyly bez náležitého odvodnění provedeny důkazy, které by mohly mít vliv na podstatu dané věci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.). K tomu však v dané věci nedošlo. Nejvyšší správní soud dodává, že těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat tak to, co měl již před nimi učinit správní orgán. Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015 č. j. 5 Afs 89/2013 - 29, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015 - 36). Uvedená východiska byla v dané věci respektována.

[32] Zcela případná je i navazující argumentace městského soudu. Stěžovatel z ní vytrhává dílčí věty a ty staví do umělého rozporu. Podle názoru Nejvyšší správní soud nepanuje zásadní rozpor mezi body 29 a 48 rozsudku. V bodě 29 městský soud shrnul argumentaci stěžovatele k vyjádření bytového družstva a v bodě 48 se zabýval otázkou, zda bylo možno vyjít z dřívějšího souhlasu (uděleného dřívějším vlastníkem) či zda bylo nutnost předložit smlouvu zakládající

pokračování

právo provést stavbu s aktuálním vlastníkem domu (v době rozhodování žalovaného), tedy bytového družstva. Jak již bylo výše uvedeno, tato otázka byla správně posouzena. Pro danou věc je přitom nepodstatné, od jakého okamžiku stěžovatel jednal v rozporu s právními předpisy. Soud opakovaně zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu neodstranění vad žádosti. Tuto otázku posoudily správní orgány i soud správně. Ani městský soud zamítnutí žaloby nepostavil výlučně na tom, že by stěžovatel od počátku nerespektoval právní předpisy, resp. postupoval protiprávně. Tento argument uvedl pouze podpůrně. I kdyby se toto prokázalo či vyvrátilo, nic by to nezměnilo na tom, že stěžovatel měl předložit předmětnou smlouvu. Tu však nepředložil. Z tohoto důvodu nebylo třeba dokazovat, jaké pohyby vedly městský soud k učinění uvedeného závěru o porušování právních předpisů stěžovatelem od počátku, resp. kdy započal stěžovatel s porušováním právního řádu. To stejné platí i pro vyjádření osob zúčastněných na řízeních ke kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom nemůže posuzovat důsledky takového vyjádření pro další řízení, která nespadají do oblasti správního soudnictví (např. řízení, ve kterých se stěžovatele domáhá převodu bytu do vlastnictví). Takovou kompetenci Nejvyšší správní soud nemá. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel ve svých vyjádřeních nepopřel, že stavební úpravy realizoval bez stavebního povolení (tedy v rozporu se staveními předpisy). Sám uvedl, že stran předmětných úprav (změny stavby zvenčí - dozdění pavlače a zhotovení dvou okenních otvorů), nevěděl, že k takové změně stavby zvenčí je potřeba stavební povolení. Stěžovatel tedy nezpochybnil, že provedl předmětné úpravy („pouze“ nevěděl, že je k nim třeba povolení). Neznalost zákona však neomlouvá (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 205/2016 - 60, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 - 24, ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 - 26, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 72/2016 - 31 atp.). Ani další vyjádření městského soudu uvedené v bodě 29 rozsudku nevyvolává nutnost zrušení rozsudku. I zde soud připomíná, že v bodě 29 městský soud pouze shrnul reakci stěžovatele na vyjádření bytového družstva v daném řízení, přičemž na takovém vyjádření nepostavil zamítnutí žaloby. To stojí na jiných důvodech (viz rozsudek městského soudu).

[33] Městský soud náležitě vypořádal i námitky směřující do nesprávného uchopení předmětu řízení správními orgány. Nejvyšší správní soud se i zde ztotožnil s jeho posouzením. Dodává, že ani podle jeho názoru se správní orgány při vymezení předmětu řízení, a to s ohledem na kontext věci a povahu jejich rozhodnutí, nedopustily tak zásadního pochybení, že by bylo nutno přistoupit ke zrušení jejich rozhodnutí pouze za účelem konkretizace výroku prvostupňového rozhodnutí. Je pravdou, že z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že předmětem řízení byly stavební úpravy obvodové konstrukce související s částečným dozděním pavlače a se zhotovením dvou okenních otvorů vč. „odvětrání z bytu“. K tomu je však třeba uvést, že stěžovatel v žádosti o dodatečné povolení stavby, kterou stěžovatel podal dne 19. 2. 2016, (nepovolenou) stavbu popsal tak, že se jedná o stavební úpravy spočívající v dodatečném dozdění obvodové konstrukce bytové pavlače a zhotovení dvou okenních otvorů. V další části žádosti však uvedl, že okenní otvory zajišťují i „větrání“ předmětného bytu. V návaznosti na to správní orgán určil předmět řízení tak, že zahrnuje i „odvětrávání z bytu“ (k tomu viz např. přípis ze dne 26. 7. 2016, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění své žádosti). Z ničeho přitom nevyplývá, že by mezi stranami bylo sporné, o legalizaci jakých úprav stěžovatel žádá. Jejich povaha a rozsah dostatečně vyplývá z obsahu spisu. Jak nadto správně poznamenal městský soud, správní orgány nerozhodovaly ve věci meritorně. Žádost stěžovatele o dodatečné stavební povolení nebyla zamítnuta, ale řízení o žádosti bylo zastaveno. Nejedná se proto o překážku věci rozhodnuté. Pochybení správních orgánů zde proto nezasáhlo do právem chráněných zájmů stěžovatele, neboť řízení bylo v konečném důsledku zastaveno, tj. o dodatečném stavebním povolení jako takovém nebylo meritorně rozhodnuto. Optikou toho je třeba nahlížet i na stěžovatelem tvrzené důsledky. Stěžovatel konkrétně upozornil na to,

že před stavebním úřadem Městské části Praha 4 probíhá samostatné řízení týkající se odvětrávání koupelny stěžovatele. Dodal, že stavební úřad ve vyjádření ze dne 3. 9. 2018 stěžovateli sdělil, že „*zjednáni nápravy, resp. ověřit, že odvětrání Vámi užívané koupelny bude opět bez závad, lze pouze v řízení o dodatečném povolení, které však bylo zastaveno usnesením ze dne 11. 10. 2017 vydaném pod čj. P4/080318/OST/ZKUC, proti kterému jste se odvolal, o odvolání nebylo doposud rozhodnuto.*“ I tímto vyjádřením se městský soud zabýval. Správně akcentoval, že tímto sdělením reagoval správní orgán na dotaz stěžovatele ohledně stavu věci. Nebylo jím rozhodováno ve věci povolení předmětné stavební úpravy. To stejné lze uvést i stran dalších dotazů resp. dalších řízení. Nelze přehlédnout ani to, že stěžovatel se bezprostředně proti vymezení předmětu řízení nebránil. Předmět řízení byl uveden již v přípisu ze dne 26. 7. 2016, stěžovatel však správnímu orgánu nedělil, že by byl vymezen nepřesně. To neuváděl ani v pozdějších podáních. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozornil na stížnost poukazující na nesprávně vymezení předmětu řízení, tak však podle podacího razítka byla správnímu orgánu doručena až dne 8. 4. 2019, tedy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se jí tedy nemohl zabývat v žalobou napadeném rozhodnutí. Jak však vyplývá ze spisu, vypořádal ji samostatně (viz přípis ze dne 19. 7. 2019). Tento postup přitom není předmětem daného řízení. Soud připomíná, že stěžovatel žalobou brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019, kterým bylo potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 11. 10. 2017, kterým bylo zastaveno řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nutnost zrušení rozhodnutí nevyplývá, ani ze stěžovatelem akcentované judikatury (např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 84/94, sp. zn. I. ÚS 113/02 atp.). Uvedené nálezy vyžadují, aby rozhodnutí orgánů veřejné moci byla dostatečně odůvodněna, což v daném případě bylo splněno (viz výše).

[34] Ani na základě žádného dalšího tvrzení uvedeného v kasační stížnosti či v následných vyjádřeních (ze dne 25. 6. 2021 a ze dne 16. 9. 2021, která rozvádí a doplňují argumentaci uvedenou v kasační stížnosti a reagují na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení) Nejvyšší správní soud neshledal důvod ke zrušení rozsudku městského soudu. Tam uvedená argumentace nemůže nic změnit na jádru dané věci, kterým se soud zabýval výše. Pro danou věc (zákonnost zastavení řízení z důvodu nepředložení uvedené smlouvy) je nepodstatné, zda společnost provádějící předmětné stavební úpravy měla pro danou činnost příslušné podnikatelské oprávnění, k jakému datu v roce 2013 převzalo bytové družstvo bytovou správu, zda je stavba podle projektové dokumentace nezávadná, zda došlo předmětnou úpravou ke zhodnocení nemovitosti, k jakým změnám dispozice bytové jednotky došlo, zda se stěžovatel dopouští porušení dalších povinností vůči bytovému družstvu atp. Výše se soud zabýval i otázkou nepřesnosti vymezení předmětu řízení a jeho důsledky, otázkou protiprávnosti postupu stěžovatele a dalšími stěžejními otázkami. I přes tvrzení uplatněná stěžovatelem v jeho vyjádřeních setrvává kasační soud na názoru, že ani městský soud ani správní orgány se nedopustily žádných vad, které by měly za následek nutnost zrušení jejich rozhodnutí. Žádné z tam uvedených tvrzení nemělo potenciál vyvolat zrušení rozsudku městského soudu a návazně i zrušení správních rozhodnutí. V podrobnostech odkazuje kasační soud na rozsudek městského soudu, se kterým se ztotožnil.

[35] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[36] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení

pokračování

o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[37] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu